

העצל והחרוץ

רוברט ראיניק (1805 – 1852)

בוקר יפה אחד, מיד אחרי זריחת החמה, יצאו לדרך שני חברים. שניהם היו אנשים בריאים וחזקים אך אחד מהם היה עצלן ושני עובד חרוץ. כאשר יצאו מהיער ראו על גבעה רחוקה טירה נהדרת. מגדליה נראו כמו עשויים משיש וחלונותיה זרחו כמו בדולח. שני הולכי הרגל הביטו על הטירה היפה אך רחוקה ורצו להגיע אליה. פתאום מרחוק הופיע באוויר דבר מה נוצץ כמו פרפר בעל כנפי זהב, והתקרב אליהם. ומקרוב ראו שזאת אישה יפהפה, לבושה בבגדים עדינים כמו קורי עכביש עם כתר יהלומים על ראשה. היא רכבה על כדור זהוב מבריק והתקדמה אליהם במהירות כמו רוח. כשהייתה בקרבה חייכה אליהם ואמרה "בואו אחרי!"

הבחור העצל התיישב על הדשא ואמר "לה הדבר קל, כשהיא רוכבת על הכדור הזה."

אבל החרוץ תפס את שולי בגדיה ושאל "מי את, ולאן את רוצה להוביל אותנו?"

"אני פיית המזל" אמרה האישה היפה "וזו הטירה שלי. תוכלו להגיע אליה אם תרצו. יש לכם מספיק זמן אם תתחילו ללכת מיד. אקבל אתכם שם ותזכו בידידותי. אך עליכם להגיע לשם עד חצות. אם תאחרו אפילו שנייה אחת, יהיה כבר מאוחר מדי." היא משכה את שולי שמלתה מידיה של הבחור ועפה כפי שבאה.

הבחור החרוץ בא מיד לחברו וסיפר לו מה שמע מהפייה.

"איזה רעיון" צחק העצלן "מובן שאילו היה לי סוס הייתי רוכב עליו לשם, אבל ללכת ברגל? לא, תודה."

"אז שלום" אמר ידו "אני הולך" והתחיל ללכת בצעדים מהירים ובטוחים, כשהוא מביט ישר לפניו. העצלן ישב בדשא והביט על המגדלים הנוצצים מרחוק "אילו רק היה לי סוס!" נאנח.

ופתאום הרגיש בנגיעה בכתפו ובצהלה שקטה. הוא הסתובב וראה סוס קטן, עם אוכף על גבו.

"הי!" קרא האיש "המזל בא כשלא מצפים לו כלל!" ומיד קפץ על הסוס וכוון אותו אל הטירה. הסוס הקטן הלך מהר, וכעבור זמן קצר הם עברו כבר על פניו של החבר ההולך ברגל.

"איך נראה לך הרכב שלי?" שאל העצלן בצחוק. השני רק נע בראשו והמשיך ללכת.

הסוס התקדם במהירות ואחרי זמן מה הם ראו את מגדלי הטירה כבר מקרוב. בדיוק בשעת צהריים הסוס סטה מהדרך, נכנס לחורשה שבצד הגבעה ועצר.

"יצור חכם" אמר הרוכב "מאמץ יתר מעייף, ומוטב לא למהר, לנוח ולאכול דבר מה."

הוא ירד מהסוס, התיישב בדשא, הוציא צידה מתרמילו והתחיל לסעוד. אחרי אכילה הרגיש שהוא מנומנם, משך את כובעו מעל עיניו ונשכב לנוח. "אחרי מנוחה אוכל להתקדם טוב יותר" אמר לעצמו.

הוא נרדם וישן חזק. איזו שינה נפלאה זו הייתה ואיזה חלומות חלם! הוא חלם כי נכנס לטירת המזל ושם קיבלו אותו בנשף מפואר. כל מה שרק רצה

הובא לפניו. תזמורת ניגנה וזיקוקי-די-נור הופעלו לכבודו. המוסיקה הייתה רועשת מאוד והעירה אותו.

הוא ישב ושפשף את עיניו. וי! הזיקוקים היו קרני השמש השוקעת אחרי הרים, והמוסיקה, קול צעדיו של חברו שעבר בדרך.

"הגיע זמן לזוז" אמר האיש וחיפש את סוסו היפה, אך לא ראה אותו. היצור היחיד שעמד בקרבה היה חמור זקן, רזה ואפור. האיש צעק, שרק וקרא לסוס, אך זה לא הופיע. בלית ברירה עלה האיש על החמור הזקן ויצא לדרך.

החמור התקדם באיטיות ולא נוח היה לרכב עליו, אך מגדלי הטירה נראו קרובים יותר ויותר. החשיך כבר ובחלונות הטירה נדלקו אורות. ואז התחילה הצרה! החמור האפור האט יותר ויותר עד שנעמד כליל באמצע חורשה חשוכה. שום שכנוע, קללות או מכות לא יכלו לזיז אותו ממקומו. הרוכב בעט בו והצליף עד שלבהמה נמאס, הוא הוריד את ראשו, הקפיץ את רגליו האחוריות והאיש העצל עף לקרקע סלעית.

הוא שכב שם וגנח זמן מה, אך לא הרבה, כי האבנים דקרו בגבו. הוא מאוד השתוקק לשכב עכשיו במיטתו, בין שמיכות רכות! אך המחשבה על שמיכות הזכירה לו את טירת המזל. הוא תיאר לעצמו כי שם ימצא בוודאי שמיכות טובות. וכדי להגיע לשם התיישב והתחיל לגשש בחושך ולחפש את החמור שלו.

לא היה חמור בסביבה.

האיש זחל על הארץ, נחבט באבנים ושורשים, שרט את ידיו אך את החמור לא מצא. הוא כמעט והחליט ללון במקום, אך שמע מרחוק קולות של זאבים רעבים, וזה לא נעם לו בכלל.

בסוף ידו פגשה משהו שדומה במגע לאוכף. זה היה צריך להיות בוודאי החמור שלו! הוא ניסה לעלות עליו. היצור היה נמוך יותר וכשהתיישב עליו הרגיש שצדדיו לחים וחלקים. הוא רצה כבר לוותר אך שמע פתאום מרחוק שעון שצלצל שעה אחת-עשרה! היה עוד זמן להגיע לטירת המזל, אך רק מעט. לכן הוא עלה על היצור, למרות שלא ראה אותו היטב בחושך. נוח יותר היה לשבת עליו

מאשר על החמור אך היצור הלך עוד יותר לאט מאשר החמור. כעבור דקות אחדות הם יצאו מהיער והנה לפנייהם עמדה הטירה! אור האיר מכל החלונות. עכשיו הוא יכול היה לראות על מה הוא רוכב. חילזון! חילזון גדול כמו עגל!

האיש נרעד באימה. הוא רצה כבר לקפוץ מהיצור אך השעון התחיל לצלצל כבר שוב. האיש בעט בצדדיו של החילזון וזה הכניס את ראשו לקונכייה שלו והוריד את האיש אל האדמה.

השעון צלצל לקראת שעת חצות. הפעימות היו איטיות. הנה נשמע הצלצל השני! אילו האיש היה רץ, יתכן והיה מגיע עוד לשערי הטירה, אך במקום זאת הוא ישב על הארץ וקרא "סוס, סוס או כל יצור אחר שייקח אותי אל הטירה!"

השעון צלצל בפעם שלישית ואז משהו הופיע מהחושך, משהו שנשמע כמו סוס עם רתמה. האיש קפץ על גבו, גב מוזר ונמוך מאוד. וכשעלה, ראה ששער הטירה נפתח, ושם עמד חברו שנפנף לו בכובעו.

השעון צלצל ברביעית והיצור החדש התחיל לנוע

וכאשר נשמע הצלצול החמישי עשה אפילו צעד אחד. אחרי צלצול שישי עצר ואחרי צלצולים נוספים הסתובב והתחיל להתרחק מהטירה!
האיש העצל צעק והכה אותו, אך היצור זחל לאט חזרה. השעון צלצל בתשיעית. האיש רצה לרדת מגב היצור אבל אז הופיעו מכל הצדדים זרועות חזקות שתפסו והחזיקו אותו. וכשאור הירח הציץ מבין העננים, ראה האיש כי הוא יושב על סרטן ענק.

אורות הטירה התחילו לכבות זה אחרי זה. השעון צלצל בפעם העשירית ובפעם אחת-עשרה והסרטן התרחק מהטירה עם הרוכב על גבו. בדיוק בחצות נסגרו שערי הטירה וטירת המזל נאבדה כליל לאיש העצלן.

מה קרה אתו ועם הסרטן שלו איש לא יודע וגם לאיש לא איכפת. אבל הבחור החרוץ התקבל יפה אצל פיית המזל ונשאר בטירה כמה שרק רצה. וגם אחר כך הפייה שמרה לו ידידות ועזרה לו לגרום לאושר לא רק לעצמו, אבל גם לאחרים, בכל מקום בו הלך.